

Nr 582

Av herr **Senander m. fl.**, om ytterligare arbetstidsförkortning.

Den nu avslutade successiva arbetstidsförkortningen har enbart haft goda verkningar som följd. Säkert har den i viss mån bidragit till att hålla en mera omfattande arbetslöshet på avstånd samtidigt som den berett de anställda en nödvändig fritidskompensation för den ökade hets och det uppslitande jäkt som förekommer på olika arbetsområden.

De olycksprofetior som uttalades av motståndarna till arbetstidsförkortningen och som gick i de gamla tankebanorna om minskad produktion etc. har ohjälpligt kommit på skam. I stället för en minskning i produktionen har en stark stegring ägt rum. Det är också uppenbart att en arbetstidsförkortning med längre vilo- och fritid som följd är nödvändig ur hälsosynpunkt.

Under 1960-talet kommer säkerligen den tekniska utvecklingen att fortgå i ett språngartat tempo. Detta medför å ena sidan, att hetsen i arbetet ökar, å den andra, att riskerna för arbetslöshet ökar. Ur såväl arbetarskydds- som sysselsättningssynpunkt är det av den allra största betydelse att arbetstiden ytterligare förkortas ned till 40 timmars arbetsvecka.

Vi tvekar inte uttala, att en sådan arbetstidsförkortning skulle kunna genomföras omedelbart och i hela sin utsträckning. Skulle emellertid betänkligheter anföras däremot, så anser vi att genomförandet kan, såsom hittills skett, försiggå successivt, dock så att 40-timmarsvecka och fem dagars arbetsvecka blir helt genomförda år 1965.

Med hänvisning till ovanstående hemställas,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag i syfte att successivt genomföra en arbetstidsförkortning för landets arbetare och andra anställda i sådan takt att 40-timmarsveckan har förverkligats vid ingången av år 1965.

Stockholm i januari 1960

Knut Senander

Gustav Johansson

Hilding Hagberg

Helmer Holmberg

Henning Nilsson
